

Книга Даниїла - Номер шістдесят чотири

Розкриття пророцтва: зв'язок 11 вересня 2001 року з часом запечатання, пізнім дощем та заключним ділом Христа

Jeff Pippenger
2024-01-28

В нещодавніх статтях ми посилалися на кілька уривків із Духа пророцтва, які визначають період часу від 11 вересня 2001 року до того моменту, коли повстане Михаїл і закінчиться випробувальний час для людства. Протягом цього періоду є кілька пророчих ілюстрацій, які вказують на заключне служіння Христа у Святому Святих.

Служіння Христа у святині зображене у видінні при річці Улай у восьмому розділі книги Даниїла, і сестра Вайт повідомила нам, що видіння при річці Улай нині перебуває в процесі сповнення. Останнє служіння, що звершується в небесному святині, яке нині перебуває в процесі сповнення, представлено різними пророчими термінами. Воно, серед іншого, зображене як час запечатання, пізній дощ, завершальна праця спасіння та очищення храму. Важливо поєднати ці терміни, а також розмістити їх у належному історичному контексті.

У той час, коли діло спасіння завершується, на землю прийде скорбота, і народи будуть гніватися, але будуть стримані, щоб не перешкодити ділу третього ангела. Тоді прийде 'пізній дощ', або освіження від присутності Господа, щоб надати силу гучному голосу третього ангела і приготувати святих, щоб устояти в час, коли будуть вилиті сім останніх кар. Ранні твори, 85.

«Діло третього ангела» також є «справою спасіння», яка готує «святих встояти у період, коли будуть вилиті сім останніх кар».

І народи розгнівалися, і прийшов гнів Твій, і настав час мертвих, щоб вони були суджені, і щоб Ти дав нагороду рабам Твоїм, пророкам, і святим, і тим, що бояться Імені Твого, малим і великим; і щоб Ти погубив тих, хто нищить землю. Об'явлення 11:18.

Народи розгнівані ще до того, як завершиться час випробування (що є часом, коли виливається Божий гнів), проте, коли народи розгнівані, їх також «стримують». «Час», коли народи розгнівані, позначає початок завершального діла спасіння, а завершальне діло спасіння — це запечатання Божого народу.

Істинний народ Божий, який має дух Господньої праці та спасіння душ на серці, завжди бачитиме гріх у його справжньому, гріховному характері. Вони завжди стоятимуть на боці вірного й відвертого ставлення до гріхів, які легко обплутують народ Божий. Особливо в завершальній праці для церкви, в час запечатання ста сорока чотирьох тисяч, що мають стати без вади перед престолом Божим, вони найглибше відчуватимуть неправди тих, що визнають себе Божим народом. Це виразно представлено пророчою ілюстрацією останньої праці під образом людей, у кожного з яких у руці знаряддя

вбивання. Один із них був зодягнений у ляне вбрання, а при його боці був каламар писаря. «І Господь сказав до нього: Пройди посеред міста, посеред Єрусалима, і постав знак на чолах людей, що зітхають і волають через усі мерзоти, які чиняться посеред нього». Свідчення, том 3, 266.

Народи стримуються, щоб не перешкодити запечатанню ста сорока чотирьох тисяч. У сьомому розділі Об'явлення розгнівані народи, яких стримують, зображені як чотири вітри, що стримуються протягом того самого періоду часу, і той час конкретно окреслений як період часу.

Сатана тепер, у цей час запечатування, використовує всі підступи, щоб відвернути думки Божого народу від теперішньої істини і змусити його вагатися. Мені було показано покров, який Бог простягав над Своїм народом, щоб захистити його в час скорботи; і кожна душа, що твердо обрала істину та була чиста серцем, мала бути покрита покровом Всемогутнього.

Сатана знав це, і діяв з могутньою силою, щоб утримувати розуми якомога більшої кількості людей у ваганнях і непевності щодо істини. ...

Я бачив, що Сатана цими способами діяв, щоб відволікати, обманювати й відводити Божий народ, саме тепер, у цей час запечатування. Я бачив декого, хто не стояв непохитно за теперішню істину. Їхні коліна тремтіли, а ноги ковзали, бо вони не були міцно утверджені в істині, і покров Всемогутнього Бога не міг бути простягнений над ними, доки вони так тремтіли.

"Сатана вдався до всіх своїх хитрощів, щоб утримати їх там, де вони були, доки не мине запечатування, доки над Божим народом не буде простягнуто покров, і вони залишилися без захисту від палючого гніву Бога під час семи останніх кар. Бог почав простягати цей покров над Своїм народом, і незабаром він буде простягнутий над усіма, кому належить мати захист у день заколення. Бог діятиме могутньо заради Свого народу; і Сатані також буде дозволено діяти." Ранні твори, 43, 44.

Сестра Вайт написала ці слова 1851 року, за п'ять років до того, як Божий народ увійшов у лаодикійський стан і затримав процес запечатування, відкинувши посилене світло про «сім разів». Те світло зросло б і завершило Божу працю покриття Його народу ще до семи останніх кар. Натомість Божий народ збунтувався і був приречений блукати в пустелі Лаодикії, як це було прообразовано бунтом і пустельним блуканням давнього Ізраїлю. Скільки з бунтівників давнього Ізраїлю ввійшло до Обітованої землі? Яке місце в Біблії або в Дусі пророцтва визначає бодай якихось лаодикійців, що будуть спасенні? Відповідь: «Жоден!», бо лаодикієць так само приречений на загибель, як і ті з давнього Ізраїлю, що померли в пустелі.

Запечатування ста сорока чотирьох тисяч — це період часу, і воно починається, коли чотири ангели стримують чотири вітри; це також час, коли народи гніваються, але їх утримують у вузді. Під час запечатування Бог готує Свій народ устояти в час семи останніх кар, і цю підготовку зображено як накидання "покрову" на Його народ; її також зображено як

завершення праці спасіння і завершення праці третього ангела. Підготовка, представлена всіма цими образами, ґрунтується на прийнятті "теперішньої істини".

Ті, хто не стоятимуть «непохитно за нинішню істину», — це ті, хто «вагалися», бо їхні уми не були зосереджені на «нинішній істині». Вона пише, що «бачила деяких, хто не стояв непохитно за нинішню істину. Їхні коліна тремтіли, а ноги ковзали, бо вони не були міцно утверджені в істині, і покров Всемогутнього Бога не міг бути простертий над ними, доки вони так тремтіли».

"теперішня істина" — це те, що забезпечує "покриття", а "покриття" також представлене як "Божа печатка". Прообразом "Божої печатки" була кров, що покривала двері євреїв і дозволила ангелові-винищувачу минати домівки, де двері були "покриті" кров'ю. "Покриття" — це "запечатання", а "запечатання" здійснюється "теперішньою істиною".

Освяти їх істиною Твоєю: слово Твоє — істина. Івана 17:17.

Кожен реформаторський рух мав свою специфічну тему, і тема реформаційного руху ста сорока чотирьох тисяч — «Іслам третього горя». «Теперішня істина» в останні дні — це Іслам третього горя.

"Святе Письмо постійно відкривається народу Божому. Завжди була і завжди буде істина, особливо застосовна до кожного покоління." Review and Herald, 29 червня 1886 р.

Це теперішня істина — «вістка», що запечатує Божий народ в останні дні, а час запечатування представлений як такий, що починається, коли чотири вітри стримуються. Народи розгнівалися 11 вересня 2001 року, і в той момент почалося запечатування ста сорока чотирьох тисяч, оскільки пізній дощ, який є «вісткою», почав відкриватися.

«Іванові були відкриті сцени глибокого й хвилюючого значення з досвіду Церкви. Він побачив становище, небезпеки, боротьбу та остаточне визволення Божого народу. Він записує завершальні вістки, що мають довести жниво землі до стиглості — або як снопи для небесної житниці, або як в'язанки для вогню знищення. Йому були відкриті предмети надзвичайної важливості, особливо для останньої Церкви, щоб ті, хто має повернутися від омани до істини, були наставлені щодо небезпек і боротьби, які чекають попереду. Нікому немає потреби перебувати в темряві щодо того, що має прийти на землю». Велика боротьба, 341.

Коли народи розгнівалися, їх водночас було стримано, і почав падати «пізній дощ», а пізній дощ — це вістка «теперішньої істини», яка запечатує Божий народ.

Праця в Батл-Кріку має такий самий характер. Керівники санаторію змішалися з невірними, допускаючи їх до своїх нарад то більшою, то меншою мірою, але це все одно, що братися до справи із заплещеними очима. Їм бракує проникливості, щоб бачити, що будь-якої миті може обрушитися на нас. Діє дух відчаю, війни й кровопролиття, і цей дух посилюватиметься аж до самого кінця часу. Щойно Божий народ буде запечатаний у своїх чолах — це не якась печатка чи знак, які можна

побачити, а утвердження в істині, розумово й духовно, так що їх уже не можна буде похитнути, — щойно Божий народ буде запечатаний і приготований до потрясіння, воно прийде. Справді, воно вже почалося. Суди Божі вже на землі, щоб дати нам застереження, аби ми знали, що наближається. Публікації рукописів, том 10, 252.

«Запечаткування» — це «утвердження в істині». У контексті часу запечаткування вона пише: «Є дух відчаю, війни й кровопролиття, і цей дух зростатиме аж до самого кінця часу». Коли народи будуть розгнівані, їх стримуватимуть, але «війна і кровопролиття», що представлені як чотири вітри, «зростатимуть аж до самого кінця часу». Іслам третього горя поступово посилює свої воєнні дії аж до самого кінця часу, а пророче розуміння ісламу як «теми» в реформі ста сорока чотирьох тисяч одночасно зростає протягом того самого періоду часу. Поступова ескалація, яку здійснює іслам, іде паралельно з виливанням пізнього дощу в той самий період часу, бо пізній дощ — це «звістка».

Помазаники, що стоять при Господі всієї землі, мають становище, колись дане сатані як херувимові-охоронцеві. Через святих істот, що оточують Його престол, Господь підтримує постійний зв'язок із мешканцями землі. Золота олія символізує благодать, якою Бог забезпечує світильники віруючих, щоб вони не мерехтіли й не згасали. Якби не те, що ця свята олія зливається з небес через послання Божого Духа, сили зла мали б повний контроль над людьми.

Ми зневажаємо Бога, коли не приймаємо послань, які Він надсилає нам. Таким чином ми відкидаємо золотий єлей, який Він хотів би вилити в наші душі, щоб передати його тим, хто в темряві. Коли пролунає заклик: «Ось, Жених іде; виходьте назустріч Йому», ті, хто не прийняли святого елею, хто не плекали благодать Христа у своїх серцях, виявлять, подібно до нерозумних дів, що вони не готові зустріти свого Господа. У них самих немає сили здобути цей єлей, і їхнє життя зруйноване. Але якщо ми проситимемо Святого Духа Божого, якщо благатимемо, як Мойсей: «Покажи мені славу Твою», то любов Бога розіллється в наших серцях. Через золоті трубки золотий єлей буде переданий нам. «Не силою і не міццю, але Духом Моїм, говорить Господь Саваот». Приймаючи яскраві промені Сонця Праведності, Божі діти сяють як світила в світі. Review and Herald, 20 липня 1897 р.

Пізній дощ починає «покрапувати» і зрештою переростає в повне вилиття. Це «покрапування» пізнього дощу визначається як дощ, що виливається «мірою», а повне вилиття — коли він виливається «без міри». Сестра Вайт чітко визначає час, коли пізній дощ падає, і дехто його приймає, а дехто — ні. У той час дощ виливається «мірою», тобто він «покрапує».

Деякі люди усвідомлять, що щось відбувається, але це лише їх налякає.

«У церквах має бути дивовижне виявлення сили Божої, але воно не торкнеться тих, хто не впокорився перед Господом і не відчинив двері свого серця визнанням і покаанням. У прояві тієї сили, що осяює землю славою Божою, вони побачать лише щось, що у своїй сліпоті вважають небезпечним, щось, що збудить їхні страхи, і вони стануть протистояти цьому. Оскільки Господь не діє відповідно до їхніх очікувань та ідеалу,

вони будуть протівитися цьому ділу. „Чому, — кажуть вони, — нам не знати Духа Божого, коли ми стільки років у цій праці?“ Бо вони не відгукнулися на застереження і благання в Божих посланнях, а вперто говорили: „Я багатий, розбагатів і ні в чому не маю потреби.“» Maranatha, 219

Багато хто значною мірою не спромігся прийняти ранній дощ. Вони не здобули всіх благ, які Бог таким чином приготував для них. Вони очікують, що цю нестачу компенсує пізній дощ. Коли буде дароване найщедріше багатство благодаті, вони мають намір відкрити свої серця, щоб її прийняти. Вони роблять жадливу помилку. Праця, яку Бог розпочав у людському серці, даючи Своє світло й пізнання, має безупинно просуватися вперед. Кожен має усвідомити власну потребу. Серце має бути звільнене від усякої скверни й очищене для перебування в ньому Духа. Саме через визнання й залишення гріха, ревну молитву та посвячення себе Богові перші учні приготувалися до виливу Святого Духа в день П'ятидесятниці. Те саме, лише у ще більшій мірі, має бути зроблене тепер. Тоді людині залишалось лише просити благословення і чекати, доки Господь довершить працю щодо неї. Це Бог розпочав цю працю, і Він завершить Свою працю, зробивши людину досконалою в Ісусі Христі. Але не можна занедбувати благодать, представлену раннім дощем. Лише ті, хто живе відповідно до отриманого світла, одержать більше світла. Якщо ми щодня не будемо зростати у втіленні дієвих християнських чеснот, ми не розпізнаємо проявів Святого Духа в пізньому дощі. Він може проливатися на серця навколо нас, але ми не розпізнаємо його і не приймемо. Свідчення для служителів, 506, 507.

В уривку вона зазначає, що настане час, коли «буде даровано найщедріше багатство благодаті», тим самим окреслюючи час, коли пізній дощ виливається без міри. У зв'язку з цим вона вказує, що лише ті, хто живуть відповідно до світла, яке мають, отримають більше світла. З цього принципу очевидно, що світло (тобто теперішня істина) поступово зростає. В останньому реченні вона визначає час, коли пізній дощ уже падає, і дехто його розпізнає та приймає, а інші — ні. Якщо ви не розпізнаєте цю вістку, яка є пізнім дощем, ви не отримаєте його.

«Ми не повинні чекати пізнього дощу. Він зійде на всіх, хто розпізнає і засвоїть росу і зливи благодаті, що падають на нас. Коли ми збираємо крихти світла, коли ми цінуємо вірні милості Бога, який любить, коли ми покладаємося на Нього, тоді сповниться кожна обітниця. [Цитується Ісаїя 61:11.] Уся земля має наповнитися славою Божою». Біблійний коментар Адвентистів сьомого дня, том 7, 984.

У той час, коли розгнівані народи утримуються в узді, пізній дощ починають «відмірювати». Коли «буде дарована найщедріша ряснота благодаті», це визначає, коли пізній дощ виливається без міри.

У той час, коли народи розгнівані, але стримувані, починає випадати пізній дощ, однак він «дозований», бо на той момент церква ще змішана — у ній і пшениця, і кукіль. Це той дощ, що доводить до стиглості і пшеницю, і кукіль, а пізній дощ — це вістка істини теперішнього часу, яку або визнають і приймають, або ні. Усі ці пророчі поняття чітко засвідчені в

Писанні. 11 вересня 2001 року пізній дощ почав «накрапати», і він поступово посилюється, доки не надійде вістка Опівнічного крику, і мудрі та нерозумні діви будуть назавжди розділені.

Тоді мудрі підносяться як знамено, щоб покликати іншу Божу отару з Вавилону, і тоді пізній дощ виливається без міри й продовжує падати, доки не встане Михаїл і не закінчиться час випробування для людей.

"Я бачила, що чотири ангели стримуватимуть чотири вітри, доки не завершиться служіння Ісуса у святині, а тоді прийдуть сім останніх кар." Ранні твори, 36.

Стримування чотирьох вітрів означає Боже провидіння — Його контроль над наростаючими судами, які Він допускає в останні дні. Чотири ангели стримують чотири вітри під час запечаткування ста сорока чотирьох тисяч, але в той період діє "дух відчаю, війни й кровопролиття, і цей дух посилюється". Коли буде запечатано останнього з Божих дітей, Михаїл устане, і чотири вітри будуть повністю розв'язані, і настануть Сім Останніх Кар.

«Година великого землетрусу» з одинадцятого розділу книги Об'явлення, «часи скрути» з дев'ятого розділу книги Даниїла, коли вулиця й мур будуть завершені, — це час, коли «народи будуть гніватися». У той період пізній дощ буде вилито «в міру». Ісаїя визначає час, коли пізній дощ дається «в міру», і позначає той час як «день східного вітру». «День східного вітру» був 11 вересня 2001 року.

Ми продовжимо розглядати «вимірювання» пізнього дощу в наступній статті, але слід пам'ятати, що коштовність із сну Міллера, яка представлена на священних таблицях Аввакума як три лиха Ісламу, має засяяти в останні дні вдсятеро яскравіше, ніж тоді, коли її вперше зібрав Міллер.

Одного разу, перебуваючи в Нью-Йорку, мені у нічний час було показано будівлі, що піднімалися поверх за поверхом до небес. Ці будівлі вважалися вогнетривкими, і їх зводили, щоб прославити їхніх власників і будівничих. Все вище й вище здійснювалися ці споруди, і в них використовували найдорожчі матеріали. Ті, кому належали ці будівлі, не запитували себе: «Як ми можемо якнайкраще прославити Бога?» Господь не був у їхніх думках.

«Я подумав: „О, якби ті, хто таким чином вкладають свої кошти, могли бачити свій шлях так, як його бачить Бог! Вони зводять величні будівлі, але якими ж безглуздими в очах Владики всесвіту є їхні плани й задуми. Вони не шукають усіма силами серця й розуму, як можуть прославити Бога. Вони втратили з поля зору це — перший обов'язок людини.“»

Коли ці величні будівлі зводилися, власники раділи з честолюбною гордістю, що мають гроші, аби тішити себе й викликати заздрість у своїх сусідів. Значну частину грошей, які вони так вкладали, було здобуто через здирицтво, шляхом пригноблення бідних. Вони забули, що на небі ведеться облік кожної ділової операції; кожна несправедлива угода, кожен шахрайський учинок там записується. Наближається час, коли у своєму

шахрайстві та зухвалості люди дійдуть до межі, яку Господь не дозволить їм перейти, і вони дізнаються, що терпіння Єгови має межі.

Наступна картина, що постала переді мною, — пожежна тривога. Люди дивилися на високі й нібито вогнестійкі будівлі й казали: «Вони цілком безпечні». Та ці будівлі згоріли, ніби зроблені зі смоли. Пожежні машини нічого не могли вдіяти, щоб стримати руйнування. Пожежники не могли привести їх у дію.

"Мені дано вказівку, що коли настане Господній час, якщо в серцях гордих, честолюбних людей не відбудеться жодної зміни, люди побачать, що рука, яка була сильною, щоб рятувати, буде сильною, щоб знищувати. Жодна земна сила не може зупинити Божу руку. Не існує такого матеріалу для зведення будівель, який зберіг би їх від руйнування, коли настане призначений Богом час послати відплату людям за їхню зневагу до Його закону та за їхнє егоїстичне честолюбство." Свідчення, том 9, 12, 13.